

Op het prachtige Curaçao geniet Esmée van haar werk in een vijfsterrenhotel. Maar als ze een pakketje aanneemt voor een van de gasten, verandert haar zonnige leven in een nachtmerrie...

LINDA VAN RIJN

BEACH RESORT

THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Beach Resort

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Beach Resort

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

OM HAAR HEEN WAS NIETS DAN WATER. MET GESLOTEN mond proefde ze het zout, in haar oren ruiste en belde het. Wie zei dat het onder water stil was, was nooit ondergedompeld geweest in de eindeloze oceaan.

Esmée Achterberg bewoog haar armen en benen en keek naar de bubbeltjes die dat teweegbracht in het heldere turquoise. Onder haar schoot een school vissen weg, glanzend in alle kleuren waarin het licht brak op hun schubben. Een meter dieper bewoog de bodem, het zand brak open en met uiterst kalme bewegingen zwom een zeeslang weg. Ze maakte een paar krachtige slagen en haalde adem, een beetje moeizaam door het mondstuk.

Bij de rotsen wemelde het van de vissen. Sommige schoten links en rechts weg, andere kwamen nieuwsgierig op haar af. Ze tikte tegen haar bril zoals ze eens van een duikinstructeur had geleerd. Duiken deed ze amper, maar het trucje met de bril werkte inderdaad ook prima tijdens het snorkelen. Twee koraalvlinders zwommen naar haar toe en bleven op minder dan een meter van haar gezicht voor haar zweven in het water. Drie doktersvisjes voegden zich daarbij en even staarden ze allemaal naar elkaar en vroeg Esmée zich af wie nou eigenlijk wie kwam bekijken.

Plotseling maakten alle vissen schichtig dat ze wegkwamen. Het volgende moment golfde het water om haar heen en voelde ze iets zwaars op haar rug. Iets dat haar naar beneden drukte. Haar krachtig omsloot. Haar snorkel ging onder water en ze spuugde het mondstuk uit. Toen maakte ze zich los en zwom naar het oppervlak. Hoestend kwam ze boven en verplaatste haar duikbril naar haar haar.

Leandro dreef grinnikend naast haar, zijn armen wijd, zijn gezicht naar de zon. ‘Schrok je?’ vroeg hij plagend.

Esmée keek hem aan en trok een gezicht. Het was moeilijk om boos op hem te zijn, ook al hamerde haar hart nog in haar keel. ‘Totaal niet’, beweerde ze. ‘Ik zag je al van ver aankomen. Je hebt trouwens alle vissen weggejaagd.’

‘Die komen wel weer terug. Zo mensenschuw zijn ze niet.’

Daar had hij gelijk in, want rondom Esmées benen schoten de visjes alweer door het water. ‘O kijk’, zei Leandro. ‘Twee clownvisjes.’

Esmée volgde zijn blik en zag de oranje-witte vissen gemoedelijk naast elkaar zwemmen. Nemo's, zo noemden bijna alle kinderen de beestjes tegenwoordig. En ze moest toegeven dat ze de film met kinderen van vriendinnen al zeker een keer of acht had gezien.

‘Er zijn er veel vandaag’, zei Leandro, turend in het water. Zo dicht bij de rotsen aan de zijkant van de baai waren altijd wel veel vissen te zien, maar het leken er inderdaad meer dan anders te zijn. ‘Al denk ik dat ze zo meteen allemaal wel verdwenen zullen zijn.’

Hij wierp een veelbetekenende blik richting het strand van Grote Knip, waar het nog rustig was geweest toen ze een halfuur geleden waren aangekomen maar waar nu per minuut meer badgasten via de trap het strand bereikten. Een groepje van zes volwassenen en, zo telde Esmée in de gauwigheid, vijf kinderen streek neer met een hele kolonie kleurrijke opblaaseenhoorns. Zelfs vanaf haar plek bij de rotsen kon ze de kinderen horen gillen van plezier.

‘Volgens mij zitten zij in het hotel’, zei Leandro met zijn ogen samengeknepen.

Esmée keek nog eens goed en knikte. Leandro had gelijk, ze had de gasten van suite 14, 15 en 16 twee dagen geleden zelf ingecheckt. Een aardige Nederlandse familie die op Curaçao was om het veertigjarig huwelijk van de ouders te vieren. Zij hadden hun twee kinderen inclusief echtgenoten en kleinkinderen meegenomen voor een week op het eiland. Esmée had hen gisteren voorzien van een stapel folders over zo'n beetje iedere

bezienswaardigheid die het eiland rijk was. De kinderen hadden uitgelaten gereageerd bij de foto's van de dolfijnen in het Sea Aquarium. En Esmée had voor over drie dagen een boottrip naar Klein Curaçao voor het hele gezelschap geboekt. 'Het is nu al een heerlijke vakantie', had de moeder van drie van de kleine kinderen dankbaar gezegd. 'Dat alles geregeld wordt, dat is het meest ontspannen van alles.'

Esmée had geglimlacht en gezegd dat de vrouw niet moest aarzelen om bij de receptie aan te kloppen met al haar wensen, want daar was de frontoffice voor. Dat klonk misschien als een aangeleerde zin of iets uit een reclamefolder, maar ze meende het echt. Sinds Esmée twee jaar geleden als frontofficemanager bij het Curaçao Beach Resort was gaan werken, was het elke dag haar doel geweest om het verblijf van de gasten van aankomst tot vertrek vijfsterrenwaardig te maken: een 'vijfsterrenbeleving', zoals Ricardo, de hotelmanager, het omschreef. Hij liet het dan weer wel klinken als een marketingkreet, maar Esmée wist dat ook hij alles deed om het de gasten naar de zin te maken. Ze waardeerde Ricardo om zijn harde werken en zijn kritische blik die het resort, dat vaak kortweg CBR werd genoemd, een van de best gewaardeerde hotels op het eiland maakte. Op veel boekingsites werd zelfs gesproken over het beste, mooiste en meest geboekte resort van Curaçao. Dat laatste klopte sowieso, want het was vrijwel altijd volgeboekt. Zelfs na twee jaar kon Esmée zich zomaar ineens trots voelen dat ze hier mocht werken.

‘Ik ga nog even mijn strandbedje opzoeken’, zei Leandro. ‘Ik heb pas over twee weken weer een dag vrij, dus ik wil deze dag zoveel mogelijk horizontaal doorbrengen.’

Esmée glimlachte. ‘Ik zie je straks’, zei ze, terwijl ze twijfelde aan de waarheid van zijn woorden. Leandro was juist helemaal niet gemaakt om stil te zitten of te liggen. Zijn energie was van een jaloersmakend niveau en hij stond bekend om zijn werkdagen die zelden voor middernacht eindigden.

Esmée keek hem na terwijl hij wegzwom in de richting van het hagelwitte strand. Aan de manier waarop hij zwom was te zien dat hij zo’n beetje in het water was opgegroeid, zo soepel en natuurlijk bewoog hij zich erdoorheen. Leandro had haar met regelmaat verteld over zijn jeugd op het eiland – het eindeloze spelen op het strand, zwemmen in zee, springen van de rotsen. Altijd buiten, altijd met vriendjes en familie. Dat waren zijn mooie herinneringen. Maar er waren ook de strenge opvoeding van zijn moeder en grootouders, de geldzorgen, de vader die hij nooit had gekend omdat die het gezin nog voor de geboorte van Leandro in de steek had gelaten – en zijn broers die gingen studeren en het eiland verruilden voor Nederland, waar ze nu goede banen hadden maar ook hadden moeten dealen met vooroordelen en zelfs racisme. Leandro zelf was, net als zijn oudere zus, op het eiland gebleven en was nu hard op weg om zijn droom om hotelmanager te worden, waar te maken. Op dit moment was hij manager van de restaurants in het

Curaçao Beach Resort, maar Esmée wist zeker dat die baan niet het eindstation van zijn carrière was. Hij had het zeker in zich om hotelmanager te worden. ‘Laten we samen iets beginnen’, had hij weleens voorgesteld. Het was gekscherend bedoeld, maar Esmée had de serieuze ondertoon in zijn stem wel gehoord. En wie weet, later, zouden ze hun eigen hotel openen. Als ze met iemand zo’n avontuur aandurfde, was het met Leandro.

Vanaf haar eerste dag bij CBR was Leandro haar maatje geweest. Ricardo had hen al aan elkaar voorgesteld tijdens zijn uitgebreide rondleiding en toen ze daarna tegelijk pauze hadden gehad, waren ze aan de praat geraakt. Esmée woonde op dat moment net twee weken op Curaçao en Leandro had spontaan aangeboden haar wat meer wegwijs te maken. Nog die week, toen ze allebei op dezelfde dag vrij hadden, had hij zijn belofte ingelost en waren ze in zijn oude pick-up over het eiland gaan toeren. ’s Avonds had Esmée voor het eerst met een oprecht gevoel van blijdschap in bed gelegen. Naar Curaçao verhuizen was een goed idee geweest, dat wist ze met haar verstand. Maar de eerste dagen van haar verblijf had haar gevoel iets heel anders gezegd. Hoe kon ze hier ooit een leven opbouwen, alleen, zo ver weg van haar familie en vrienden. Zelfs nu dacht ze nog weleens hoe ze iedereen in de steek had kunnen laten na...

Ze schudde haar hoofd voor een golf van gedachten haar zou overnemen. Niet nu. Het belangrijkste was dat ze haar draai had gevonden en daar had Leandro een

belangrijke rol in gespeeld. Door zijn vriendschap, door haar mee te nemen naar zijn familie waar ze zich meteen thuis had gevoeld, door ook in haar werk haar maatje te zijn. Hij was allang niet meer haar enige vriend op het eiland, maar wel degene van wie ze wist dat hij er altijd zou zijn als ze hem nodig had. Iets wat andersom ook gold. Hoe vaak had ze hem niet opgevrolijkt als er weer eens een liefdesavontuur niet helemaal goed was afgelopen? Leandro was een romanticus eerste klas en geloofde er heilig in dat de prins op het witte paard op een dag voorbij zou galopperen, maar vooralsnog had hij niet erg veel geluk gehad. De laatste drie mannen met wie hij, allemaal kortstondig, een relatie had gehad, bleken hem te bedriegen. Hij was veel te lief, had Esmée hem al zo vaak verteld. En hij was een meester in het negeren van alarmsignalen. Een van zijn vriendjes had zichtbaar met twee iPhones rondgelopen en Leandro had klakkeloos aangenomen dat een van die toestellen zijn werktelefoon was, hoewel hij hem nooit in Leandro's bijzijn gebruikte.

Dat was natuurlijk uitgelopen op een gebroken hart en daarna had Leandro besloten dat hij vrijgezel bleef, wat hij twee maanden had volgehouden. Zijn laatste vriendje was drie weken geleden naar Aruba vertrokken, nadat hij erachter was gekomen dat hij toch geen homo was – een gegeven dat Leandro eerst nogal persoonlijk had opgevat, maar gelukkig had Esmée dat idee inmiddels uit zijn hoofd gepraat. Ze had vaak met hem te doen, maar stiekem moest ze soms zo lachen om zijn liefdesperikelen.

Andersom had Leandro vaak genoeg ‘de ware’ voor haar gevonden, maar ze waren het niet eens over de mannen die geschikt voor haar waren. Dan kwam hij weer aan met een gespierde macho, terwijl Esmée meer op rustige, betrouwbare types viel. Die waren er ook heus wel te vinden en ze had op liefdesgebied niets te klagen, maar de man met wie ze haar leven wilde delen zat er nog niet tussen. Dat hoefde ook niet, ze had het prima in haar eentje. Haar huisje in Willemstad was niet groot, maar ze had ook niet veel ruimte nodig. Ze werkte veel en als ze vrij was, was ze het liefst buiten. Als ze wilde, kon ze vanaf de plek waar ze woonde de gezelligheid van de stad makkelijk opzoeken, maar ook de rust of de mooie stranden. Als ze eerlijk was, vond ze haar vrijheid ook heerlijk: op haar vrije dagen gewoon doen wat in haar opkwam en niet overleggen of rekening houden met iemand anders. Er was ook niemand die klaagde als ze veel werkte of op het laatste moment een extra dienst voor haar rekening nam. Nee, voor haar was het leven als vrijgezel op dit moment prima. De komende jaren wilde ze zich richten op haar werk en pas daarna zou er ruimte zijn voor een gezin. Als ze dat al wilde, want daar was ze nog niet over uit. Ach, ze was twee weken geleden tweeëndertig geworden. Ze had nog tijd genoeg.

Opnieuw waren haar gedachten afgedreven, realiseerde ze zich toen de Nederlandse familie de eenhoorns te water liet en de grootvader er met vijf blije kinderen achteraan dook. Esmée deed haar mondstuk weer in,

schoof haar duikbril op z'n plek en gleeed onder water. Er waren nu meer snorkelaars bij de rotsen, maar dat weerhield de vissen er niet van om heen en weer te blijven zwemmen en voedsel te zoeken tussen de rotsspleten. Esmée keek een tijdje naar twee keizersvissen – althans, ze vermoedde dat het keizersvissen waren maar de gids met de verschillende soorten waaraan ze zo fanatiek begonnen was, lag al een tijdje te verstoffen in haar boekenkast. De vissen zwommen langzaam weg en Esmée meende te zien dat ze nog één keer bevallig achteromkeken voor ze uit haar zicht verdwenen, maar dat moest wel verbeelding zijn.

Ze kreeg genoeg van het snorkelen en zwom met lange slagen terug naar het strand. Even bleef ze nog dobberen op de kleine golfjes, toen vonden haar voeten de bodem en liep ze naar haar strandbedje. Leandro lag met zijn ogen dicht, ze wist niet zeker of hij sliep. Om haar heen vulde de lucht zich met de geluiden van het strand: gillende kinderen, vrolijke stemmen, het ruisen van de golven, gespetter toen een paar opgeschoten jongens het water in renden. De geur van barbecue dreef haar neus binnen en iemand speelde reggaemuziek af via een geluidsbox. Ze ging op haar bedje liggen, sloot haar ogen en genoot van de zon op haar huid. De druppels zeewater verdwenen, wat achterbleef was het prettige trekkende gevoel van het zout. Ze voelde zich moe na tien dagen lang onafgebroken werken, maar het was een prettige vermoeidheid – niet de verwarde en bezorgde vermoeidheid die haar in Nederland zo

lang had geteisterd, de eindeloze piekergedachten die haar uit haar slaap hadden gehouden, het verdriet en de angst om...

Nee, sprak ze zichzelf streng toe. Die piekergedachten had ze daar gelaten, in Amsterdam. Of om precies te zijn: in de brede vensterbank waar ze uren had doorgebracht nadat haar leven op z'n kop was komen te staan. Het was ergens vast ook goed geweest, die periode waarin ze het gevoel had gehad elke ochtend bij het wakker worden in een achtbaan te stappen zonder een idee van waar die haar vandaag weer zou brengen. Tot ze na een tijdje zo gebutst en door elkaar geschud was dat ze niet wist wie ze was of waar ze stond. En wie ze kon vertrouwen. De fundamentele onzekerheid die dat met zich had meegebracht, had ze op Curaçao van zich af weten te schudden. Er was geen achtbaan meer, geen onzekerheid, geen angst. Hier stond ze met twee voeten stevig op de aarde en wist ze wat ze wilde en hoe ze dat moest bereiken. Hard werken, doen waar ze goed in was. Groeien, zich ontwikkelen. Alles waar ze energie van kreeg.

Ja, dacht Esmée met haar ogen nog steeds gesloten, ze had de juiste keuze gemaakt. Op alle gebieden was het leven op Curaçao beter dan in Nederland. Ze voelde zich meer ontspannen, meer op haar plek. Kalmer ook. Ze haalde diep adem. De reggaemuziek klonk nu luider, maar toch nam de slaap haar over. Met een glimlach op haar lippen dommelde ze langzaam weg.

‘Tot morgen!’ Leandro overhandigde haar haar tas die hij uit de laadbak van zijn pick-up had gepakt en kroop daarna weer achter het stuur. ‘Ik heb een heerlijke dag gehad.’

Esmée zond hem een kus via de lucht en zwaaide nog even toen hij wegreed. Daarna liep ze haar straat in, met z’n kleine klinkers en kleurrijke gevels. Haar eigen, smalle huisje was geel geschilderd en had een lichtblauwe voordeur. Tegen de gevel groeide rode bougainville die het hele jaar door uitbundig bloeide. Ze opende de luiken voor de ramen, die ze gesloten hield als ze er niet was – vanwege de veiligheid, hadden diverse burens haar op het hart gedrukt, maar eigenlijk deed ze het meer vanwege de warmte. Onveilig voelde ze zich vrijwel nooit. Niet op het eiland en al helemaal niet in haar eigen straat. Natuurlijk liep er ’s avonds laat weleens iemand voorbij die iets te veel had gedronken en daardoor luidruchtig was. En zo dicht bij het centrum van Willemstad waren er soms opstootjes, maar over de meeste daarvan hoorde ze pas achteraf. Ook als ze na een late dienst rond middernacht thuiskwam, had ze nooit het gevoel dat ze om zich heen moest kijken of zich moest wapenen tegen ongewenste figuren.

Ook nu, aan het begin van de avond, was het rustig in haar straat. Als ze twee blokken verder zou lopen, zou ze midden in het centrum van Willemstad staan, met z’n gezellige terrassen en winkeltjes. Maar hier, in het kleine straatje waar ze al sinds ze op Curaçao was woonde, was tot haar verbazing niets te merken van geluid of drukte.

Ze had getwijfeld of ze wel in Willemstad moest gaan wonen. Na haar jaren in Amsterdam was ze eigenlijk wel klaar met de stad en droomde ze soms van een huisje op een heuvel met om zich heen niets dan groen. En een weids uitzicht over zee. Maar inmiddels realiseerde ze zich dat zo'n bestaan ook eenzaam was en dat de drukte van Willemstad in het niet viel bij die van Amsterdam. Niet alleen doordat Willemstad vele malen kleiner was, maar ook doordat de drukte van de Nederlandse hoofdstad hier ontbrak. Waar ze zich in Amsterdam zo vaak gejaagd had gevoeld, had ze hier altijd het idee dat er zeeën van tijd waren. Een rood stoplicht in Amsterdam was op sommige dagen genoeg om haar van haar stuk te brengen omdat ze al te laat van huis was vertrokken. De veeleisende managers in de diverse vijfsterrenhotels waar ze had gewerkt, hadden haar er vaak meer of minder subtiel op gewezen dat een kwartier voor het begin van haar dienst aanwezig zijn nog altijd behoorlijk laat was. Hier had ze zich in het begin staan verbijten als de Pontjesbrug weer eens open was, maar inmiddels maakte ze zich niet meer druk wanneer de waarschuwingsbel klonk. Ze zette er geen stap harder om, deed geen moeite nog snel over te steken voor de slagbomen daalden en de brug begon te draaien. In plaats daarvan genoot ze vaak van het moment van stilstaan en staren naar de voorbijtrekkende boten. Het was ook weleens gebeurd dat ze samen met Leandro op een terras was neergestreken puur omdat de brug openging. Het glas wijn dat ze toen hadden gedronken,

nam uiteraard meer tijd in beslag dan de minuten dat de Pontjesbrug open was, maar ach, ze had er wel van genoten.

‘Hé Esmée!’ hoorde ze een mannenstem zeggen en ze zwaaide even naar Sherman, haar buurman, die net zijn huis wilde binnengaan. Hij stak zijn hand op en schonk haar een brede glimlach. ‘Gaat het goed?’ vroeg hij. Ze knikte, stak haar duim op en opende daarna haar eigen voordeur. Het was aangenaam koel in haar kleine benedenwoning, ook al liet ze de airconditioning overdag altijd uit. Ze zette haar strandtas op de grond en opende de deur naar de patio. Een hagedisje schoot weg tussen de vlonders. Uit de koelkast pakte ze een blikje frisdrank en daarna verschoof ze de ligstoel zo dat ze precies de laatste zonnestralen kon vangen. Uit haar strandtas haalde ze haar boek en daarmee installeerde ze zich op de stoel. Vluchtig keek ze naar haar telefoon. Er was een berichtje van haar moeder die informeerde hoe het ging en eentje van haar collega Angeline die vroeg of ze zin had in een drankje vanavond. Beide berichten liet ze vooralsnog onbeantwoord, in plaats daarvan sloeg ze haar boek open. Achter de muur van de patio hoorde ze Sherman pingen op zijn gitaar, aan de andere kant lachte een kind zo aanstekelijk dat ze bijna mee ging doen.

Ze moest eigenlijk haar moeder bellen. En ze zou het ook doen, maar nu nog even niet. Ze had de gedachte aan morgen voor zich uit geschoven. Morgen was de dag, nu drie jaar geleden. Vorig jaar was ze in Nederland geweest,

nu had ze ervoor gekozen om op Curaçao te blijven. De afstand was goed voor haar, merkte ze. Vergeten zou ze het natuurlijk niet, maar het telkens opnieuw openrijten van de wonden die niet eens echt genezen waren, dat bracht haar niets. Ze zou de dag op haar eigen manier ondergaan.

Even sloot ze haar ogen, toen opende ze ze weer omdat er te veel beelden op haar netvlies verschenen. Ze hief haar blikje naar niemand. Een glimlachje speelde om haar lippen toen ze in gedachten haar toost uitbracht.

Op jou, Timo. Waar je ook bent.